

ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ

Національний університет «Острозька академія» – наступник першого вищого навчального закладу східнослов'янських народів – Острозької слов'яно-греко-латинської академії. Заснована академія у 1576 році князем Василем-Костянтином Острозьким. Велику суму коштів на розбудову академії надав його племінник – князь Галицький Острозький. В основу діяльності Острозької академії було покладено традиції для середньовічної Європи, однак цілком незвичайно для українського шкільництва, викладали семі вільних наук: історія, риторика, де-

Лютий,
2013 року,

№ 5 (12)

анонс

Академічний музей – це історичний осередок, що охоче модернізується і змінюється практично на очах, адже чи не щоденно його виставкові зали поповнюються новими експонатами. Цим він створює відчуття безперервного зв'язку сучасності та минушини вишу. Сьогодні ми розмовляємо з Анастасією Хеленюк, директором Музею історії Острозької академії, яка, як ніхто інший, знає, що робота в музеї не лише змінює особистість, але й дає поглянути на світ історії іншими очима. Найцікавіші фрагменти розмови читайте на стор. 3 ⇒

анонс

Пропонуємо відкрити для себе дивовижне місто, історія якого нараховує більше 600 років. Чернівці – політичний, культурний і релігійний центр Буковини. Це одне з небагатьох міст України, яке по праву вважається перлиною архітектури. Саме у Чернівцях знаходиться 706 пам'ятних споруд, 20 з яких загальнонаціонального значення. Описати всю красу міста майже неможливо, тому пропонуємо «мандрівку» найцікавішими місцями на стор. 4 ⇒

анонс

Хтось порівнює його з Марселем Прустом, інші – називають «Галицьким Кафкою», але про нього найкраще можуть розповісти тільки його твори. Письменник з Дрогобича, якого мало знають в Україні. Він писав польською мовою, а за національністю був євреєм. Відомий як художник, а от як письменник дебютував доволі пізно. Про кого це? Дізнайтеся на стор. 5 ⇒

Останнім часом ЗМІ все частіше полемізують про те, що варто зробити Україні для того, щоб приєднатися до ЄС. Часто ці дискусії обмежуються, власне, тільки словами, адже багато хто ще й досі не визначився, в якій країні він хоче жити. А за відсутності чіткого погляду на майбутнє, плану дій чи хай навіть звичайної мрії ми живемо лише одним днем. Багато говорять і про те, що Україна – пострадянська держава, усі соціально-політичні інституції, на яких вона тримається, застаріли і прогнили дощенту, а зробити її європейською взагалі складно. З цим важко не погодитися. Але якщо не можна зробити європейською країну, тоді ставаймо європейськими ми. Європеїзуймо наш щоденний простір: насичуймо його цікавою літературою, якісними засобами масової інформації, змістовним спілкуванням з неординарними особистостями, подорожуймо, щоб мати змогу обмінюватися досвідом із іншими країнами. У XXI столітті ніхто не може заборонити саморозвиток. Наповнюймо наше життя моральними цінностями. Думаю, що в українців їх багато. Саме цим ми й можемо відрізнитися від Європи, бо за останні роки в цьому плані вона втратила чимало... «Острозька Академія» вирішила запитати у читачів:

ЩО ОСОБИСТО ВИ ГОТОВІ ЗРОБИТИ ДЛЯ ТОГО, ЩОБ ЗРОБИТИ УКРАЇНУ ЄВРОПЕЙСЬКОЮ ДЕРЖАВОЮ?

– Україна – молода держава, їй є чому повчитися у країн-членів ЄС. Я хочу вірити в те, що мій майбутній фах, який я здобуваю в Острозькій академії, дасть мені можливість працювати на користь своїй Батьківщині. Велика проблема України в тому, що система освіти і, власне, підготовка кадрів для державної служби знаходяться на дуже низькому рівні. Сподіваюся, що мені та моєму поколінню вдасться змінити ситуацію на краще, що Україна перестане фігурувати у світових ЗМІ як держава, яка постійно знаходиться на роздоріжжі.

**Ярослав Пахучий,
факультет
міжнародних відносин**

– Ми довго можемо мріяти про далеке у той час, коли маємо можливість продуктивно використовувати те, що маємо. У нас є неабиякі ресурси і потенціал. Єдине, що нам заважає – це неузгодженість у рішеннях і діях. Ми втратили дух єдності, що є рушійною силою у будь-яких починаннях. Тому варто починати із усвідомлення себе як українця, а потім уже як європейця. З себе я готова почати.

**Тетяна Маянцева,
факультет
політико-інформаційного
менеджменту**

Зусиллями однієї людини нічого не зміниш. Проте, якщо про свою роль у становленні України як європейської держави подумає кожен, то в нас усе вийде! Я можу піклуватися не лише про себе, а й про когось інше. Банально, але це те, що може зробити кожен із нас – стати менш егоїстичними.

**Людмила Панасюк,
гуманітарний факультет**

– Зараз я працюю в державній установі і, відповідно до свого статусу, більше ніж інші зацікавлений у тому, щоб Україна ефективно розвивалася.

Робота часто змушує спілкуватися з такими людьми, які не завжди можуть чітко сформулювати свої запитання, вимоги.

Таке «спілкування» потребує неабиякої терплячості... Розуміючи, для кого я працюю, будучи державним службовцем, кожного разу, незважаючи на бажання чи небажання, хороший настрій чи його відсутність, я усміхаюся людині, яка до мене звернулася, і пропоную «заходити це».

Чудово розумію, що подібні речі – це дрібниці, але вони формують цілісність. І чим більше буде таких «європейських дрібниць», тим швидше «цілісність» стане «європейською».

**Іван Сопіга, випускник
факультету політико-інформаційного менеджменту**

– Готовність щось зробити вимірюється лише тим, що ви робите! Зараз я займаюся вступом Національного студентського союзу до Європейського студентського союзу та розробкою/реалізацією проектів обміну студентами, адже сучасній молоді потрібно «прищепити» такі європейські цінності, як свобода слова, розуміння різних культур, підтримка стабільного розвитку.

Саме на це спрямовані обмінні програми – виховати «культурних агентів», які принесуть ці цінності в наш соціум.

**Віктор Артеменко,
економічний
факультет**

– Кожен повинен починати із себе. У майбутньому я бачу себе журналістом. Мені необхідно знати декілька мов, щоб я могла без проблем представляти українські проекти світовій громадськості. Хочу також організувати гурток юних журналістів, які б училися створювати якісні інформаційні продукти. Гадаю, нам потрібно налагоджувати зв'язки з іншими країнами.

**Олена Лісничка,
гуманітарний
факультет**

Підготувала Юлія ЯРУЧИК

ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ ЗАПУСКАЄ БЕЗПРЕЦЕДЕНТНИЙ ВІДЕОПРОЕКТ

До 108 річниці з дня народження Уласа Самчука Острозька академія запускає просвітницький проект «Історія філософії України». У рамках проекту буде записано 200 відеолекцій професора Петра Кралоюка, присвячених історії української філософської думки.

Усі відеоролики будуть виставлені для вільного доступу на сайті Острозької академії www.ou.edu.ua. Одна із завершальних лекцій циклу, власне, стосуватиметься Уласа Самчука. Адже Петро Кралоюк вважає, що цей волинянин був не лише письменником, а й одним із найвидатніших мислителів України в ХХ столітті.

«Він мусив реалізувати себе як письменник, бо в тих умовах, в яких жив Самчук, реалізуватися як філософ було проблематично. Проте Улас Самчук мав принаймні непогану філософську підготовку – читав в оригіналі твори видатних німецьких філософів і багато чого від них почерпнув. У нього цікаве бачення подій, які відбувалися у світі», – стверджує Петро Кралоюк.

Фінальний акорд проекту – видання книги «Історія філософії України» за авторством Петра Кралоюка. У ній буде поданий нетрадиційний погляд на філософську думку України. За словами автора, якщо, наприклад, майже в усіх підручниках з історії філософії України відлік починається з часів Київської Русі, то в цій книзі йтиметься про філософську думку Північного Причорномор'я епохи Античності, також про існування в Україні різноманітних філософських традицій, зокрема польської, мусульманської, єврейської та російської.

Олексій КОСТЮЧЕНКО

NEWS!

**В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ ПРЕЗЕНТУВАЛИ
НОВУ МОНОГРАФІЮ ПРО «ТРЕНОС»
МЕЛЕТІЯ СМОТРИЦЬКОГО**

В Острозькій академії 14 лютого відбулася презентація книги професора Петра Кралука, викладача кафедри релігієзнавства Михайла Якубовича й аспіранта кафедри релігієзнавства Віталія Щепанського «Тренос» Мелетія Смотрицького в дискурсі західної філософської думки.

Це видання — спроба першого в українській історико-філософській думці спеціального дослідження теологічно-філософської спадщини Мелетія Смотрицького. У монографії відзначається вплив окцидентальної філософської думки (західної патристики, схоластики та ренесансного гуманізму) на «Тренос» М. Смотрицького. Також до книги подано перший український переклад найбільшої частини «Треноса» («Трактат про сходження Святого Духа»). Видання орієнтоване на науковців, богословів, викладачів, студентів, а також усіх, хто цікавиться здобутками української філософської думки ранньомодерного періоду.

«У монографії ми намагалися не просто показати важливість постаті Мелетія Смотрицького, адже про цього видатного діяча вже багато писали, — зазначив Петро Кралука. — Ми ж хотіли показати, як формувалися його філософські погляди, яким був контекст. Мелетій Смотрицький — це перший український філософ, який намагався відійти від ідей неоплатонізму та наблизитися до західноєвропейської схоластики».

Зустріч традиційно відбувалася у формі діалогу. З електронним варіантом книги можна ознайомитися на академічному репозитарії.

**В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ
ВИЗНАЧИЛИ НАЙКРАЩИЙ ЕКОФІЛЬМ**

У Культурно-мистецькому центрі Національного університету «Острозька академія» відбувся фестиваль екофільмів, організований учасниками обмінної програми «Канада. Світ. Молодь». Ввечері транслювали короткометражні фільми англійською мовою, які поєднували в собі екологічну та комічну тематику.

У конкурсі взяли участь команди гуманітарного факультету, Інституту права імені І. Малиновського, факультету романо-германських мов і політико-інформаційного менеджменту. Також свої короткометражні фільми презентували команда «ОстРадіо» й учасники програми «Канада. Світ. Молодь». Журі очолив координатор українсько-канадських обмінних програм, викладач кафедри міжнародної мовної комунікації НаУОА Сергій Галецький.

Третє місце у номінації «Best short films» зайняли учасники команди гуманітарного факультету, друге — представники факультету романо-германських мов. Перемогу отримала команда «ОстРадіо», яка також стала найкращою у номінації «Best Scenario». Особливими номінаціями «Best Actor» та «Best Actress» журі відзначило Максима Шевчука й Анну Хоменко. Короткометражні фільми команд факультету романо-германських мов перемогли в номінаціях «Most Optimistic» і «Funniest».

Призами за перемогу в номінації «Best Editing» нагородили студентів факультету політико-інформаційного менеджменту, а представники гуманітарного факультету виборили першість у номінації «Most Eco-friendly».

**ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ НОВІТНІХ МЕДІА
ОБГОВОРИЛИ НА КАФЕДРІ ЖУРНАЛІСТИКИ**

У Національному університеті «Острозька академія» відбувся науково-практичний семінар «Онлайнова журналістика: специфіка, завдання, аудиторія».

Учасники обговорили широке коло питань, що стосуються різних аспектів функціонування та можливостей законодавчої регуляції Інтернет-простору. Окремо учасники зосередили свою увагу на ролі соціальних мереж у роботі сучасних журналістів, а також розгляді окремих тематичних пластів у онлайн-ЗМІ.

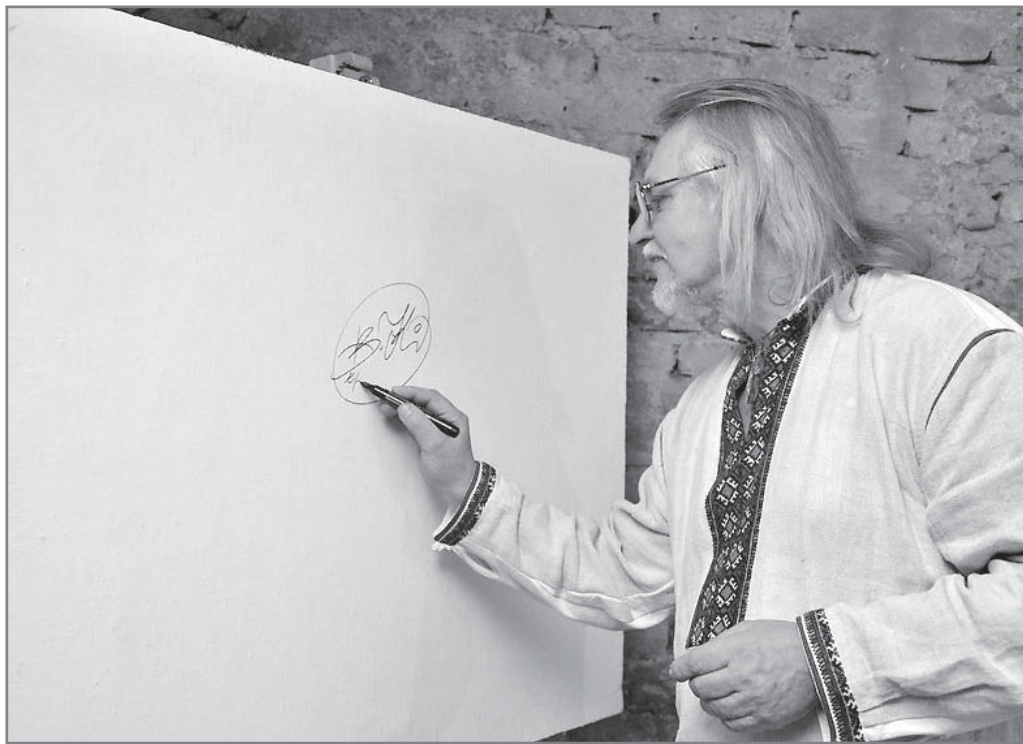
Жваве обговорення викликали доповіді аспірантки Університету Марії Кюрі-Склодовської Евеліни Канцік про регуляцію онлайн-медіа-простору в сусідній Польщі, студентки спеціальності «Журналістика» НаУОА Іванни Мельник щодо принципів саморегуляції в роботі журналіста.

Окремим блоком семінару стали презентації студентів спеціальності «Журналістика» проєктів власних електронних платформ, які претендують на статус самостійних молодіжних ЗМІ.

«Сьогодні існує безліч різних способів поширення інформації, одне з чільних місць у цій системі посідає Інтернет. Чимало друкованих періодичних видань, теле- та радіопроектів задля збереження аудиторії розробляють нові варіанти функціонування. Робота журналіста в таких умовах стає дедалі більш динамічною. Важливо уніфікувати підходи щодо розуміння функцій онлайн-медіа, щоб не зараховувати до останніх усіх без винятку електронних платформ. І це уніфіковане розуміння може виробитися лише під час наукових дискусій із залученням як науковців, так і журналістів-практиків, представників молоді, які активно займаються блогінгом», — зазначив завідувач кафедри журналістики НаУОА, кандидат філологічних наук Володимир Шанюк.

Усі матеріали учасників будуть опубліковані окремим збірником за сприяння проєкту Фонду Богдана Гаврилишина «Громадянське суспільство розпочинається сьогодні».

ФОТОФАКТ

В Острозькій академії започаткували традицію збирати автографи всіх митців, які презентуватимуть свої роботи в художній галереї. Першим свій підпис поставив Василь Красьоха, адже, як зазначає директор музею Анастасія Хеленюк, це художник, який співпрацює із університетом понад 10 років.

УСПІХИ

**ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ –
СЕРЕД КРАЩИХ ВИШІВ СВІТУ**

За результатами найбільшого та найавторитетнішого рейтингу Ranking web of universities серед вишів України Національний університет «Острозька академія» за останні півроку піднявся на 19 позицій. Зараз він посідає 38 місце. Серед вищих навчальних закладів світу за шість місяців наш університет піднявся на 2 000 позицій.

У рейтингу електронних репозита-

ріїв (Ranking web of repositories) Наукова бібліотека Острозької академії наразі десята (до слова, дев'ята — Києво-Могилянська академія, восьмий — Харківський національний університет імені В. Каразіна).

Нагадаємо, що у рейтингу Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України Острозька академія посіла сьоме місце серед класичних університетів України.

Проєкт Ranking web of universities намагається всіляко сприяти ініціативам відкритого доступу до наукових і культурних напрацювань вищих навчальних закладів. Публікація рейтингів є одним із найпотужніших і найефективніших інструментів для консолідації та популяризації у суспільстві різних процесів і змін у наукових колах.

Юлія ЯРУЧИК

НОВИНА

**ВІДЕНСЬКИЙ БАЛ
ПО-ОСТРОЗЬКИ**

Факультет романо-германських мов Національного університету «Острозька академія» вже вкотре організував Віденський бал. Свято вишуканості, краси та грації, свято для справжніх пошанувачів прекрасного.

Приміряти вишукані вбрання, закружляти в енергійному вальсі, зрештою, поринути у світ аристократії — таку можливість мали всі охочі, як викладачі, так і студенти академії. Серед останніх, як повідомляють організатори балу, існує навіть конкуренція.

«Квитки на бал студенти розкуповують за одну мить, а потім вже починають ретельно готуватися до нього. За декілька тижнів до цього проходили майстер-класи вальсу від Василя Гончарука. Цікаво, що відвідувачами балу є також і випускники академії», — розповідає організатор свята Катерина Сімак.

За словами викладача кафедри англійської мови та літератури Дмитра Панчука, проведення таких заходів в Україні започаткували саме в Острозькій академії. «Уперше ми провели Віденський бал ще в 2006 році. Думаю, що ця традиція продовжиться і надалі, адже бал — невід'ємна частина святкування тижня факультету романо-германських мов Острозької академії», — говорить Дмитро Панчук.

Враженнями від казкової атмосфери, яка панувала під час свята, враженнями поділилися студенти:

Тарас Рейтерович, студент економічного факультету:

— Усі очікування, які ми поклали на проведення такого прекрасного вечора, справдилися. Настрій у мене зараз надзвичайний: романтичний, мрійливий...

Наталка Мирончук, студентка факультету романо-германських мов:

— Безумовно, такий вечір не може не захопити. Настрій, який зараз маю, могла б охарактеризувати як вишуканий, аристократичний.

Юлія МІНІЧ

Гордість Острога – це, безумовно, його історія. У цьому вас неодмінно переконають під час екскурсії в будь-якому місцевому музеї, серед яких і наш Музей історії Острозької академії. Саме тут ви можете потрапити в той світ, у якому була живою наша альма-матер, у XVI століття, в якому відроджувалася її наслідниця. Академічний музей – це історичний осередок, що охоче модернізується і змінюється практично на очах, адже чи не щоденно його виставкові зали поповнюються новими експонатами. Цим він створює відчуття безперервного зв'язку сучасності та минувшини вишу. Сьогодні в нас «під прицілом» Анастасія Хеленюк, директор Музею історії Острозької академії, яка, як ніхто інший, знає, що робота в музеї не лише змінює особистість, але й дає поглянути на світ історії іншими очима.

– Анастасіє Анатоліївно, Ви вже не один рік працюєте директором Музею історії Острозької академії. Чи приносить ця робота Вам задоволення?

– Звичайно! Це дуже хороша, цікава робота, в якій, передусім, закладено спілкування з людьми. Зокрема, я маю нагоду презентувати наш університет людям, які до нас приїжджають, ділюся з ними певною інформацією, а

АНАСТАСІЯ ХЕЛЕНЮК: «РОБОТА В МУЗЕЇ НЕ ЛИШЕ ЗМІНЮЄ ОСОБИСТІТЬ, АЛЕ Й ДАЄ ПОГЛЯНУТИ НА СВІТ ІСТОРІЇ ІНШИМИ ОЧИМА»

вони діляться чимось цікавим зі мною. Коли проводжу екскурсію, то отримую дуже великий енергетичний приплив позитиву, особливо, коли відчуваю, що люди дуже хороші. Моя робота цікава ще й тим, що я постійно відкриваю щось незвідане. Немає навіть такого дня, щоб не дізналася щось нове для себе. Здається, що вже все зрозуміло, все відомо, все досліджено, але завжди знайдеться щось невідоме. Це приносить колосальне задоволення!

– Наскільки я знаю, Ви історик за фахом. Що взагалі Вас спонукало обрати таку професію?

– Історію дуже люблю ще зі школи. Можливо, тому, що не люблю математику ☺. Річ у тім, що історія – це дуже цікаво. Це інше життя, це інші часи, цивілізації, люди, їхні долі. Історія – вчителька життя. Відкриття чогось для себе в минулому надзвичайно захоплює. Я думаю, що уроки історії в школі стали ключовими для мене у виборі професії, тому що я й не думала обирати якусь іншу.

– Ви працюєте в музеї декілька років. Чи відкрили Ви за цей час щось нове та цікаве для себе?

– Це постійний процес. Не сказала б, що дуже повернувся мій світ, тому що я багато знала про академію й історію свого міста ще під час навчання. А от речі, які я дізнаюся зараз – це маленькі відкриття, що формують певний інший світогляд, інше сприйняття історії взагалі.

– Розкажіть трішки про себе та свою родину. Звідки Ви родом?

– Я народилася в Острозі, живу теж тут. Навчалася в кількох острозьких школах, а потім – в академії на спеціальності «Історія». Зараз це факультет міжнародних відносин, який раніше був гуманітарним.

Маю чоловіка. Але в мене ще є тато, мама, сестричка, яких я дуже люблю.

– Ваша сім'я дуже інтелігентна...

– Так, мій тато працює в Музеї книги і книгодрукування науковим співробітником, мама – вчителька української мови і літератури, довгий час працювала заступником директора школи з виховної роботи. Сестричка моя теж закінчила Острозьку академію, спеціальність «Політологія».

– Не секрет, що Ви дуже креативна людина. І,

зокрема, зі своєю сестрою захоплюється ліпкою з пластику. Чи маєте ще якісь хобі?

– Справді, ми з сестрою робимо прикраси, займаємося ручною працею. Дуже любимо період Нового року та Різдва, тому що кожного разу придумуємо новий варіант дизайну новорічної ялинки ☺.

Дуже люблю читати. Люблю мистецтво, і мене захоплює все, що його стосується. Я збираю власну бібліотеку, колекційну книгу про мистецтво. На жаль, часу на хобі маю небагато. Моя робота – це і є моє хобі.

– Ви багато подорожуєте...

– Так, я дуже люблю подорожувати. Зараз, з огляду на таку прив'язаність до роботи, я не дуже часто кудись їджу.

Багато разів була в Польщі, відвідала там чимало міст. Захоплююся цією країною. Цього року відвідала Індонезію. Це була теж дуже цікава подорож, бо Індонезія – взагалі інший світ. Багато цікавого я побачила там із професійного погляду, зокрема, розвиток музейної й туристичної галузі в цій країні. Ми спілкувалися зі студентами, читали їм лекції, ділилися досвідом.

Україною ж я подорожую віртуально, тому що читаю музейознавство. І для того, щоб розповісти щось студентам, мені потрібно стежити за розвитком туризму в нашій країні. А так у межах якихось контактів... Дуже люблю їздити у Львів. Я часто там буваю, і мені, знову ж таки, дуже подобається це місто і те, як там розвивається туристична галузь. Ну і... люблю Острого!

– Як Ви бачите подальшу перспективу розвитку нашого музею? Чи хотіли б щось змінити?

– Може, це не так помітно, але за останній час наш колектив музею багато чого зробив. Ми частково оновили експозицію історії Острозької академії, зробили експозицію стародруків рідкісних книг, провели більше 16 виставок за рік. Я думаю, що це хороші зміни для нашого музею, і якщо співробітники працюватимуть так і надалі, то буде ще дуже багато нового та цікавого ☺.

Спілкувалася Влада ГОНГАЛО

ENERGIZER

ВІДКРИВАТИ СВІТ ЛЕГКО!

Мобільність студентів і викладачів є одним із основних принципів сучасної європейської освіти. Навчання, стажування та дослідницька робота за кордоном збагачує індивідуальний досвід людини, дає їй можливість дізнатися більше про інші моделі створення та поширення знань, дозволяє їй розширити мережу контактів і спілкування, поглибити знання іноземних мов.

Міжнародна освітня програма «Erasmus Mundus» започаткована Європейським Союзом у 2004 році для країн, які не є членами ЄС. Названо програму на честь голландського вченого та гуманіста Еразма Роттердамського, який багато подорожував Європою та навчався в різних університетах. Слово «mundus» з латинської означає «світ», що є прямим відображенням території поширення програми. Партнерами програми є 735 вищих навчальних закладів з усього світу, з них – 386 університетів знаходяться в країнах, що не є членами Європейського Союзу.

У програмі можуть брати участь не лише студенти, а й аспіранти, докторанти, науковці та викладачі. Усі вони можуть отримати стипендію на своє навчання за кордоном, які покриватимуть усі витрати на навчання, проживання, харчування, проїзд, візу та страхування. Стипендії для студентів магістерської програми становлять від 13 до 24 тисяч євро на рік.

Конкурси оголошуються щорічно й оприлюднюються на сайті Виконавчого агентства освіти, аудіовізуальних засобів і культури. Там можна знайти перелік усіх вимог до кандидата на стипендію і список необхідних документів.

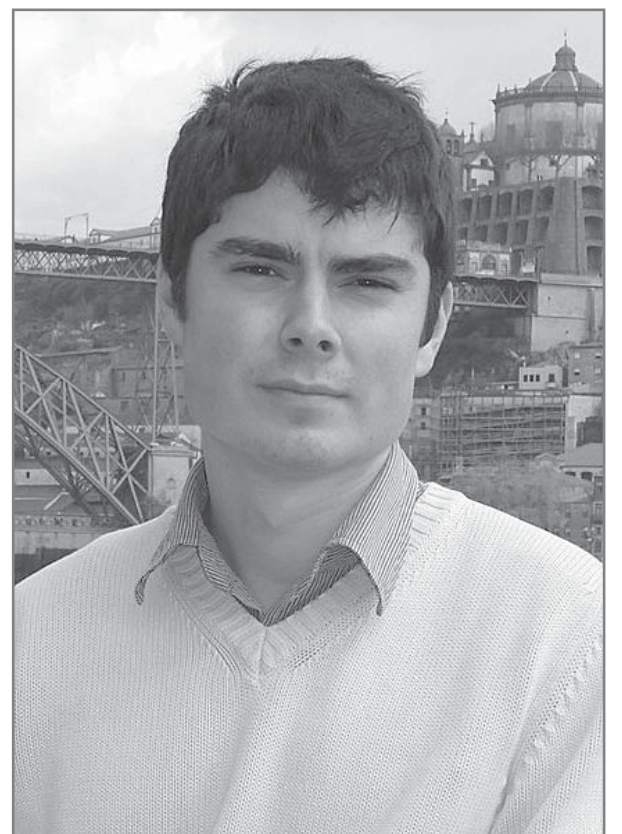
Ярослав КОВАЛЬЧУК, випускник Острозької академії,

учасник програми «Еразмус Мундус» (Альгарвський університет, Португалія):

– Я не думаю, що програма «Еразмус Мундус» створювалася як стовідсотково навчальний проект. Незважаючи на кілька десятиліть свого існування, ЄС і надалі залишається наддержавним утворенням у чітко вираженими національними відмінностями країн-членів. І саме такі проекти, орієнтовані на університетську молодь з різних країн, покликані розвивати ідею європейського громадянства, усунувати бар'єри у спілкуванні між представниками різних культур і сприяти уніфікації освітньої системи згідно з Болонським процесом. Тому «Еразмус Мундус» є, передусім, освітнім проектом у широкому значенні цього слова.

Для мене участь у програмі стала важливим етапом у моєму житті. Два з половиною роки я жив у Португалії, проводив докторське дослідження у сфері політичної лінгвістики. За цей період познайомився з сотнями цікавих людей з усієї Європи, взяв участь у кількох наукових конференціях за кордоном і просто отримав неоціненний досвід життя в новій для мене культурі та лінгвістичному середовищі. Звичайно, більшість студентів із країн-членів ЄС мають можливість провести в іншій країні лише півроку, а тому для них цей семестр перетворюється на справжній емоційний вибух, сповнений нових вражень, неочікуваних подорожей і цікавих знайомств. Для мене ж програма перетворилася на своєрідний марафон, настільки унікальний і різноплановий у всіх своїх аспектах, що надовго закарбується в мій пам'яті.

Підготувала Ольга ГУРТОВЕНКО

МАНДРУЄМО УКРАЇНОЮ

СІМ ЧУДЕС ЧЕРНІВЦІВ

Усім кортить поїхати за кордон. Лишень виповнилося вісімнадцять – закордонний паспорт, мовляв, хочеться побачити світ. Кожен мріє про подорожі: відвідати чарівну Венецію, побувати у найромантичнішому місті – Парижі чи пізнати Близький Схід. Але прикро, що половина таких мандрівників не уявляє, що в Україні є місця, які чарують так само, як середньовічні замки Люксембурга, сонячні пляжі Іспанії чи фантастичні хмарочоси Нью-Йорка.

Побачити Україну не менш цікаво, ніж будь-яку іншу країну світу. Є чимало місць, які справді варто відвідати хоча б раз у житті. Серед них славнозвісний парк «Софіївка», українські Карпати, історико-архітектурний заповідник «Кам'янець» і багато інших. Отож, помандруємо Україною разом!

Пропонуємо відкрити для себе дивовижне місто, історія якого нараховує більше 600 років. Чернівці – політичний, культурний і релігійний центр Буковини. Це одне з небагатьох міст України, яке по праву вважається перлиною архітектури. Саме у Чернівцях знаходиться 706 пам'ятних споруд, 20 з яких загальнонаціонального значення. Описати всю красу міста майже неможливо, тому ось сім найвідоміших, найчарівніших, найдивовижніших місць, сім чудес Чернівців.

1. Серед визначних пам'яток Чернівців особливе місце посідає архітектурний ансамбль Резиденції православних митрополитів Буковини і Далмації, побудований на місці старого єпископського палацу в 1864–1882 рр., включений до списку об'єктів всесвітньої культурної спадщини ЮНЕСКО у червні 2011 року. Споруда побудована чеським архітектором Й. Главкою з використанням форм романської і візантійської архітектури та мотивів українського народного мистецтва. Нині тут розташувалися центральні корпуси Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича.

2. **Музично-драматичний театр** є однією з найвідоміших пам'яток архітектури міста, що прикрашає Театральну площу вже понад сто років. Чернівецький театр – творіння знаменитої віденської фірми Фельнера і Гельмера, відомої в Європі спорудженнями 43 театрів, серед яких Віденська й Одеська опери. Він постав за якихось два роки й у своїй красі не поступався кращим театрам Європи.

3. **Вірменська церква.** Будівництво церкви розпочалося у 1869 р. в історичному вірменському кварталі, а 9 жовтня 1875 р. творіння геніального Й. Главки було урочисто освячене на честь святих апостолів Петра й Павла. Тож церква функціонує вже протягом 137 років. Завдяки чудовій акустиці храм від самого початку використовували як концертну залу: тут влаштовували вечори церковного співу та музики, звучав орган. Сьогодні в колишній церкві розташований органний зал Чернівецької обласної філармонії.

4. **Художній музей.** Упродовж 1900–1901 рр. поруч з ратушею на Центральній площі Чернівців постала імпазонтна триповерхова споруда колишньої дирекції Буковинської ощадної каси. Вона була зведена за проектом талановитого учня Отто Вагнера – віденського архітектора Губерта Гесснера. Будівля художнього музею правомірно вважається однією з найбільш вишуканих пам'яток модерну в Центральній-Східній Європі. Нещодавно на фасаді художнього музею з'явився пам'ятник букету троянд, якими, як подекуди, колись підмітали вулиці Чернівців.

5. **Костел Пречистого серця Ісуса** – костел єзуїтів, пам'ятка неоготичної архітектури XIX століття. Автором проекту костелу став директор Чернівецької вищої реальної школи професор Йозеф Лайцнер. Кошти на будівництво склалися з пожертвувань місцевих віруючих і високопоставлених осіб, а також пожертвувань вірян із сусідньої Галичини. Початкову вартість будівлі архітектор Лайцнер визначив у 160 тис. злат. У кінцевому результаті, разом зі скульптурами, дзвонами, більшим органом і резиденцією, що була побудована з тильного боку костелу, вартість сягнула 208 тис. злат. Сьогодні храм належить релігійній громаді римо-католицької церкви.

6. **Кафедральний собор Святого Духа** – головний православний храм Чернівців. Перший камінь у його фундамент заклали в липні 1844 року. Будівництво велось під наглядом крайового інженера А. Маріна та віденського архітектора А. Рьоля, а в 1860 році за проектом Йосефа Главки було перебудовано фасад храму. Через 20 років після початку робіт у липні 1864 р. владика Євген Гакман освятив кафедральний собор. У березні 2006 року біля храму встановили пам'ятник першому митрополиту Буковинської православної митрополії Євгенові Гакману. Собор вражає своєю величною красою. Він побудований у стилі італійського ренесансу.

7. **Чернівецька ратуша** височіє на Центральній площі з середини XIX ст. Це споруда в стилі пізнього класицизму з високою баштою та внутрішнім двориком. З балкона, що з усіх боків оточує вежу, добре видно старе місто. Нині над ратушею височіє український прапор, а фасад прикрашає герб Чернівців. У 2004 р. було запроваджено нову традицію: щодня рівно о 12.00 з вежі лунає мелодія «Марічки», яку виконує на трубі сурмач у буковинському народному вбранні.

СПІЛКУВАННЯ

ЧОМУ Я ВИДАЛИВ АКАУНТ "ВКОНТАКТІ"

Ще декілька років тому соціальні мережі вважалися хорошою платформою для спілкування із друзями, знайомими та навіть відомими людьми. Сьогодні ж їхнього першочергового призначення ніхто не пам'ятає. Хто у цьому винен – засновники чи користувачі – сказати важко. Спочатку «Вконтакті» претендував на те, щоб стати аналогом сервісу «Facebook». Однак вже зараз із певністю можна сказати, що це йому не вдалося. Прагнення читати інтелектуальний контент все ж бере своє. А тому більшість молоді, яка мислить, все ж надає перевагу «Facebook», і якщо й має акаунти «Вконтакті», то лише для зв'язку з тими, хто ще «не доріс» до чогось серйознішого.

Пропонуємо вам думки випускника Острозької академії, веб-редактора газети «День» Артема Жукова щодо того, чому варто видалити сторінку «Вконтакті». Або певним чином змінити наповнення цієї соціальної мережі.

– Стрічка новин від друзів – це здебільшого перепости матеріалів а-ля «кулінарні рецепти», «демотиватори», «вислови прекрасних людей» тощо. Претензія на інтелектуальний контент від користувачів сервісу – це виняток, а не правило. Групи «Знаєте ли Ви», «Клуб брутальних» у всіх іпостасях, «Женская Империя Интеллекта» – трохи не те, що хотілося б читати. Інтелектуальний контент? Почитайте «Фейсбук» – принаймні долучитися до чогось якіснішого і НЕросійського – це вже не поспово.

– Домінування російської мови. Вибачте, але 90% стрічки новин російською!

– Врешті, лайки під постами збирають не якісь «живі» епізоди з життя користувачів, а попсові статуси. Ідея же соцмереж з-поміж інших – ведення своєрідного щоденника, а виходить, що люди просто не наважуються писати «ексклюзив», оскільки, на їхню думку, вдало висловлена думка у демотиваторі й проклякання сотнею «Мені подобається» – це краще, ніж своє.

– Безкоштовна музика. Це, безперечно, величезний плюс: не треба качати з торентів чи EX.ua свіжий альбомчик. Халява – вона всюди солодка. Проте, на мою думку, ліцензійний контент треба підтримувати, особливо український. «Жлобізм» легко лікується. Крім того, це ознака здо-

рового патріотизму – раз у місяць купити диск з музикою чи українським фільмом, що більш, тому що нашого все одно не так уже й багато. Сміливий і грошеНЕзатратний протест проти халявної музики – радіо! Авторські права не порушеш, на душі спокійніше, звикати до реклами – справа одного дня.

– Великий плюс сервісу – люди, з якими є змога спілкуватися, на превеликий жаль, лише клавіатурно. Цей аргумент «ЗА» видається мені найбільш вагомим, щоб не видалитися. Проте епістолярний електронний стиль – це навіть романтичніше якось :). Зрештою, є скайп чи «Facebook». А ще є «Twitter» як прекрасний індикатор популярності особи. Дуже прийнятна формула: «Про популярність людини свідчить кількість її фоловерів у «Twitter». Отже, якщо є бажання слави – «Twitter» у зуби, якщо читати 120-символьний свідок від своєрідних інформаційних ідолів – найбільш вдале проведення часу замість годин у «дітищі» Дурова. Є більше інфи – блоги. Фотоальбоми з можливістю коментування і навіть Picasa... Усе просто та без асоціацій з сервісом «старшої сестри». До речі, патріоти-пластуни й ті, хто зі шкіри вилазить, щоб у черговий раз заявити, як не любить усе російське – чи не ефективнішим протестом буде просто видалитися з «контакту» (у якому,

до речі, кількість української аудиторії на 2-му місці)?

На мій погляд, що «Вконтакті» себе не виправдує. І найперше тому, що всі задіяні «ведуться» на попсовий мейнстрім від іноземних законодавців «контактно» моди. Це не місце для обміну думками, а сліпа ретрансляція чужих думок, зазвичай думок хороших маркетологів і піарщиків, які створюють групи з «кошерним» контентом, який буде розходитися з-поміж малодумаючих, але охочих чергової «струйової» репліки. Вибачте, але власники груп «Вконтакті», які мають сотні тисяч фоловерів, заробляють непогані гроші на рекламі, на проплачених постах тощо. Те ж саме є у ФБ – це не секрет, але принаймні там є можливість вибирати з-поміж різношерстної інформації...

Це лише мої скромні рефлексії та занадто суб'єктивні спостереження, які захотілося десь оприлюднити. Не закликаю бойкотувати сервіс, а констатую свою позицію.

Одразу ж реакція від моєї колеги Христини Бондаревої:

– Ти кажеш про піратську продукцію у ВК, а сам же пишеш про торенти і EX.ua, ніби там вона не піратська!

– Стрічку новин можна не читати й відписатися від новин тих друзів, які тебе дратують.

– Те, що люди не пишуть тут власних думок, не означає, що вони вважають за краще збирати лайки під демотиваторами. Просто цим людям немає що сказати, а це вже не питання мережі, а питання кола знайомств і твоїх френдів тут (у ВК).

– Ну і у ВК є та аудиторія, якої немає на ФБ й у скайпі. Мені незручно було б не мати тут акаунт.

– Витрачання часу у ВК – твій свідомий вибір. Так само його можна витратити в будь-якій іншій мережі, і винний тут не сайт, а якісь речі, які тебе тут цікавлять.

– «Іноземні законодавці контактної моди...» – а хіба на ФБ і у скайпі моду задають наші співвітчизники? Це такі ж іноземні ресурси.

Звісно, можна видалити сторінку в цій соціальній мережі, а можна започаткувати моду на інтелект. І якщо у вашому списку друзів свідомі люди, вони обов'язково підхоплять вашу ініціативу.

Артем ЖУКОВ

СВІТ СПОГАДІВ:
КОЛЬОРИ, ЗВУКИ,
ЗАПАХИ

Хтось порівнює його з Марселем Прустом, інші – називають «Галицьким Кафкою», але про нього найкраще можуть розповісти тільки його твори.

Бруно Шульц – письменник з Дрогобича, якого мало знають в Україні. Він писав польською мовою, а за національністю був євреєм. Шульц відомий як художник, а от як письменник він дебютував доволі пізно. «Проте у випадку Шульца маємо справу із найвищою мірою своєчасного дебюту», – зазначив Юрій Андрухович у післямові до книги «Цинамонові крамниці та інші оповідання».

За свою коротку кар'єру Шульц опублікував порівняно небагато, але те, що було надруковане за життя письменника, стало сенсацією. Шульц відразу став «своїм» у літературних колах Львова та Варшави. Звісно, були і критичні відгуки. Шульц шукав себе все життя: навчався живопису, працював учителем малювання, зрікся єврейства (заради нареченої, розлучившись з якою, так і не прийняв католицизму), їздив до Парижа, намагався писати німецькою, працював домашнім маляром... Останнє його і вбило: він використав для полотна «Звільнення Західної України» блакитний і жовтий кольори. Помирає Шульц від кулі есеїстського офіцера в єврейському гетто за часів німецької окупації. Але помертвості письменник стає об'єктом для дивних суперечок: чий він, хто він? Польський, німецький чи все ж український? Питання, яке порушуватимуть ще не один рік. Але спадщина Бруно Шульца – це не просто оповідання та картини. Це певний світогляд, який підтримують у Дрогобичі (тут є Музей Шульца, традиційним уже став і Фестиваль Бруно Шульца), Львові, Варшаві; це значний доробок у світовій літературній спадщині.

Твори Шульца відображають життя автора. «Шульцова тонкість – надзвичайно своєрідне і вмиле дозування іронії та пафосу, щоби більше – доведення обох цих тональностей

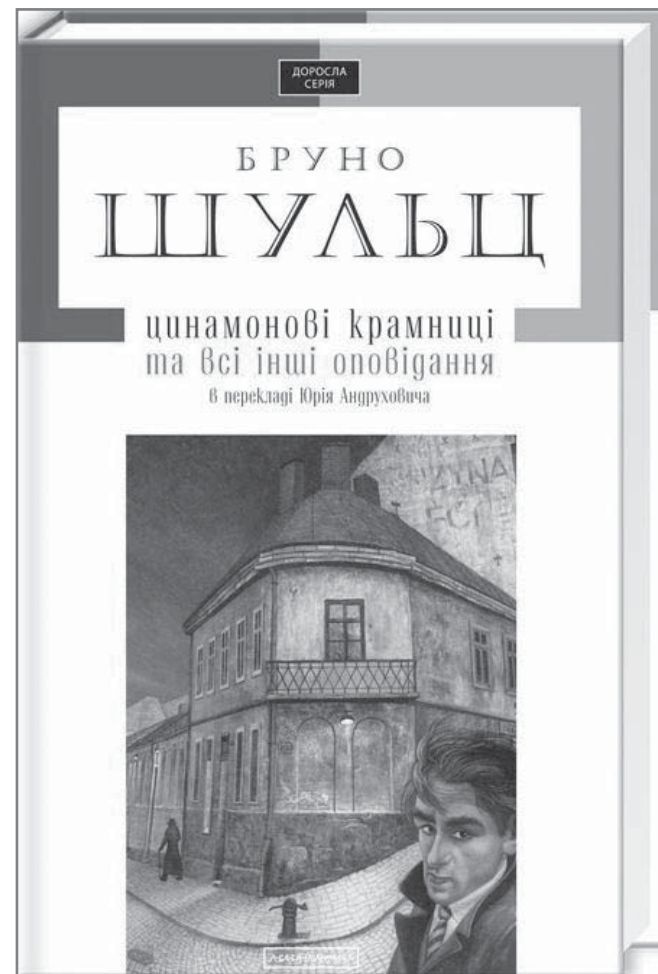
до органічного співжиття у живій нерозривній суміші», – зазначає у післямові перекладач «Цинамонових крамниць» Андрухович. А й справді, краще й годі намагатися сказати, адже перекладач першим відчув усі тонкощі душі цього галичанина.

Що ж до пересічного читача, то обіцяю, що після прочитання книги захочеться відвідати Дрогобич, глибше ознайомитися з біографією самого письменника, а також побачити його графіку та живопис на власні очі. Шульцова манера письма затягує у фантастичний світ, письменник ніби гіпнотизує кожного читача. Спостерігати за подіями, що стаються з ліричним героєм і Аделею, – це відчувати запахи, бачити обличчя, торкатися всього, чого торкнулася уява автора. Читач не просто блукає чарівним світом, а стає частинкою цього світу.

Ця книга – неоднозначна, і я не можу стверджувати, що вона сподобається всім. Швидше навпаки, не кожен шанувальник сучасної літератури зможе подолати всі подробиці й дрібниці, що є базовими елементами кожного твору Шульца. Письменник відвертий, і твори правдиві. Мабуть, саме тому від них важко відірватися. «...увійшовши якось до не своїх сіней і ступивши на не свої сходи, ви зазвичай опинялись у справжньому лабіринті чужих помешкань, ганків, несподіваних переходів до чужих дворів і забували первісну мету своєї виправи, щоби одного з найсіріших світанків по довгих днях, вертаючи манівцями дивних і плутаних пригод, кризь докори сумління згадати собі рідний дім...»

Єдине, що можна додати, ця книга надзвичайно добра, вона показує світ спогадів і маленьке містечко, розповідає про його кольори, звуки, запахи... Тому гарний вечір з цією книжкою гарантований.

Надія ВІКОНЬСЬКА

KNOW NEW!

ЧОМУ МИ СВЯТКУЄМО 8 БЕРЕЗНЯ

В Україні це свято існує вже більше ста років. Проте поклонятися жінкам саме 8 березня почали ще стародавні римляни. У цей день матрони – вільно народжені жінки – отримували від своїх чоловіків подарунки та були оточені увагою і турботою. Крім того, рабині теж звільнялися від усіляких обов'язків. Цього дня господиня будинку дозволяла невільницям відпочивати. Одягнені в кращий одяг, із запашними вінками на голові, римлянки приходили в храм богині Вести – хранительки домашнього вогнища.

Сучасне ж свято – Міжнародний жіночий день – мислиться як день боротьби за права жінок. Почалося все з маніфестації 8 березня 1857 року в Нью-Йорку, на яку зібралися робітниці швейних і взуттєвих фабрик, і яка згодом отримала назву «марш порожніх каструль». Незадоволені невдячністю чоловіків, жінки вийшли на вулиці міста і, гримаючи порожніми каструлями, відрами й мисками, почали вимагати поваги до себе, протестували проти неприйнятних умов праці та низької заробітної плати. Робітниці вимагали скорочення робочого дня, поліпшення умов праці. Адже в той час вони працювали 16 годин на добу, а їхня робота була дуже низькооплачувана на відміну від чоловіків. Також жінки вимагали надання їм виборчого права, служби в армії й поліції. Унаслідок виступу багато чоловіків міста в цей день залишилися голодними.

З тих пір в Америці та Західній Європі почався широкий суспільний феміністичний рух, який підтримало багато політичних організацій та ідеалістично налаштованих людей. До них належала Клара Цеткін – одна з членів і засновників Комуністичної партії Німеччини. Вона була не лише за-пеклою комуністкою-соціалісткою, а й за-пеклою феміністкою, яка активно відстою-

вала жіночі права. Величезна її заслуга в тому, що існує таке свято, як 8 Березня. Саме Клара Цеткін у 1910 році на Між-

народній конференції жінок-соціалісток у Копенгагені виступила з пропозицією про загальне святкування Міжнародного жіно-

чого дня. На відзначення першого жіночого виступу в Нью-Йорку вона запропонувала святкувати його саме 8 березня. Це був своєрідний заклик до всіх жінок світу долучитися до боротьби за рівноправність.

Варто зазначити, що вперше Міжнародний жіночий день відсвяткували 19 березня 1911 року в Німеччині, Австрії, Данії і деяких інших європейських країнах.

У Радянському Союзі 8 Березня почали святкувати лише у 1965 році. Саме тоді вийшов указ про те, що це свято стає державним.

Багато хто сумнівається, що це свято справді має міжнародне значення. Однак ще в 1977 році ООН прийняла резолюцію, закликавши всі країни проголосити 8 березня днем боротьби за жіночі права – Міжнародним жіночим днем. Нині цей день офіційно є національним вихідним у республіках колишнього СРСР, а також в Анголі, Буркіна-Фасо, Гвінеї-Бісау, Камбоджі, Китаї, Конго, Лаосі, Македонії, Монголії, Непалі, Північній Кореї, Уганді.

У наші дні 8 березня вже не має нічого спільного з політикою. Це чудовий день, щоб нагадати всім представницям прекрасної половини людства про те, що ви їх дуже любите й цінуєте! Отож обов'язково привітайте своїх рідних, зробіть щось приємне для них. Та пам'ятайте, що вашої уваги вони потребують не лише 8 Березня.

Колектив газети «Острозька Академія» вітає всю прекрасну половину людства з Міжнародним жіночим днем, святом весни та бажає міцного здоров'я, особистого щастя і злагоди в сім'ях. Нехай кожен ваш день буде сонячним і радісним, а довкола вас панують любов і гармонія. Будьте завжди усміхнені, сповнені надій та оптимізму!

Юлія КОЛОШВА

ЦІКАВО ЗНАТИ

ДЕНЬ ЗАКОХАНИХ І НЕ ТІЛЬКИ...

14 ЛЮТОГО – ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ YOUTUBE І ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ

День святого Валентина – одне із найочікуваніших свят лютого. Хтось любить це свято, хтось ставиться до нього байдуже, когось взагалі нервують валентинки, ведмедики, квіти. Багато хто забуває, чому існує таке свято, а тому неправильно розуміє його сакральне значення, зрештою, як і сакральне значення самого кохання. У цей день у 269 році, за легендою, був страчений християнський проповідник Валентин, який таємно одружував закоханих. На честь цього відзначається День святого Валентина – свято всіх закоханих. Також далеко не всі знають, що 14 лютого – це не лише свято закоханих. Скажі-

мо, цього дня можна відзначати День народження французької мови. Історичним доказом цього факту є «Страсбурзькі клятви» – договір, підписаний між королями Карлом II Лисим і Людовиком II Німецьким.

Неприємною згадкою про 14 лютого 1988 року є пожежа у будинку бібліотеки Російської академії наук у Санкт-Петербурзі. Тоді, за загальними даними, згоріло 400 тисяч книг і залило водою ще 6 мільйонів. У католицизмі 14 лютого – це дата пам'яті святих Кирила та Мефодія, просвітителів слов'ян, винахідників азбуки. У 1961 році, саме на 14 лютого, вклад у розвиток хімії та фізики зробив американський

учений Ернест Лоуренс, який винайшов 103 хімічний елемент, названий на його честь. У День закоханих американський роботизований космічний зонд «Вояджер-1» вперше сфотографував нашу Сонячну систему. Знімок складається із 60 окремих зображень, які було названо «Сімейний портрет». А серед найближчих до молоді подій є дата створення YouTube. 14 лютого 2005 року онлайн-сервіс створили три колишні працівники компанії електронних платіжних систем.

Хід історії постійно змінюється. День Святого Валентина – прекрасне лютневе свято для закоханих, але завжди пам'ятайте й про інших, тих, кому ми зараз за щось завдячуємо.

Пропонуємо пригадати й інші

визначні події, що сталися у цей день:

1779 – під час свого третього візиту до Гавайських островів у сутичці з тубільцями загинув мореплавець Джеймс Кук.

1876 – американський винахідник Александер Белл запатентував перший телефон.

1946 – у Пенсильванському університеті став до ладу перший у світі серійний комп'ютер ENIAC.

1972 – радянська космічна станція «Луна-20» доставила на Землю зразок місячного ґрунту.

1993 – Україна, Польща й Угорщина підписали договір про співробітництво народів Карпатського регіону.

Народилися:

1483 – Захіреддін Бабур, узбецький та індійський прави-

тель, засновник Імперії Великих Моголів.

1813 – Олександр Даргомижський, російський композитор, один із основоположників російської класичної музики.

1840 – Клод Моне, французький живописець, один із засновників імпресіонізму.

1874 – Лев Писаржевський, український хімік, започаткував електронну теорію каталізу.

1928 – Сергій Капіца, радянський фізик, професор, ведучий науково-популярної телепрограми «Очевидне – неймовірне».

1935 – Григорій Вієру, молдавський поет, класик молдавської літератури.

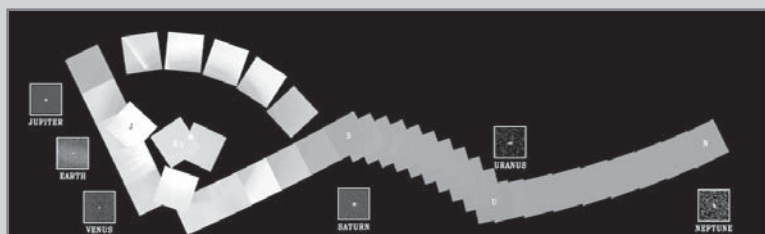
Померли:

1603 – Франсуа Вієт, французький математик, який започаткував алгебру як науку.

1897 – Пантелеймон Куліш, український письменник («Чорна рада»), етнограф, перекладач, критик, видавець.

1943 – Давид Гільберт, німецький математик.

Підготувала
Ольга ГУРТОВЕНКО

ВАРТО ПРОЧИТАТИ

«ДИХАЙТЕ» АТМОСФЕРОЮ КНИГ

«Книги вкрадаються в наше серце; слова поета домішуються в нашу кров. Ми читаємо їх у молодості і згадуємо про них у старості. Ми дихаємо їх атмосферою і зобов'язані їм усім», – це висловлювання належать видатному англійському критику Уільяму Хезлітту. Напевно, у цих словах сповна відбивається сутність літератури та її позитивний вплив на формування особистості. І, безперечно, вона є єдиним універсальним засобом у боротьбі з поганим настроєм і втомою, а також виконує роль досвідченого порадирика. Хороший твір здатен захопити нашу свідомість і перенести її туди, де ми можемо бути ближчими до героїв твору, співпереживати з ними, проїнятися сюжетом і читати кожен рядок, кожну сцену на одному подиху. Бажання прочитати такі захоплюючі літературні твори виникає чи не у кожного, але не завжди пошуки подібних книг закінчуються вдало.

Незважаючи на прислів'я: «На колір і смак товариш не всяк», ми все-таки повинні прислухатися до порад інших людей, щоб марно не витратити наш дорогий час на оті самі пошуки. Тому я вирішила звернутися за допомогою до Інни П'яковської, викладача англійської мови на факультеті романо-германських мов. Її рекомендації мені здалися слушними і вартими того, щоб про них дізналися наші читачі. П'єса Євгенія Шварца «Дракон» може привернути увагу того, хто цікавиться міфологією, оскільки за основу сюжету взятий розповіданий у міфології багатьох країн мотив здолання дракона головним героєм заради свободи та добробуту інших людей. Проте письменник створює образ терплячого народу, який вже звик до абсолютної влади дракона і не наслідують виявити непокору, інакше це означало б смерть. Твір написаний у 1942-1944 рр., якраз у той період, коли в СРСР постановки були заборонені, проте його актуальність збереглася і в

наш час. Для порівняння можна переглянути екранізацію п'єси (фільм «Вбити дракона»), що є роботою режисера Марка Захарова.

Роман-утопія «Ми» Євгенія Зам'ятіна – це опис далекого майбутнього, де кожен крок суспільства жорстко контролює влада, де імена громадян замінені буквами і номерами. Дія розгортається у XXVI сторіччі. Загалом, ця книга – застереження для сучасників про те, до чого призводить масова культура під тоталітарним наглядом.

Пол Фредерік і його твори «Чума Мідаса», «Торговці космосом» стануть справжнім скарбом для поціновувачів фантастики. У центрі двох творів – суспільство споживання, зведеного до абсолюту. Окремі гротескні моменти не заважають, а часто такі допомагають зрозуміти, в якому напрямку ми крокуємо.

Грецький письменник Нікос Казандзакіс написав роман

«Грек Зорба», який був вдало екранізований у США в 1964 р. Автор книги оповідає про життя у всіх його аспектах і виявах-суперечностях, трагедіях, радощах, коханні. Наявність майстерно замаскованої філософії, яка відбивається в глибоких роздумах, надає цінності цьому роману й залишає лише світлі враження.

«Життя Мерліна» Мері Стюарт – це неперевершена трилогія, яка передає дух часів життя короля Британії Артура. Саме легенди про його діяльність стали основою для написання. Інна В'ячеславівна також зазначає: «Студентам факультету романо-германських мов рекомендую особливо з огляду на країнознавчий аспект». Щодо головного героя, то Мерлін постає перед читачем не в образі відомого всім чаклуна, а в образі людини з власними турботами, страхами та внутрішньою боротьбою, тобто висвітлюються найпотаємніші аспекти особистого життя. Авторка приділяє значну увагу деталям, тому вдається до детального опису природи та почуттів героїв.

Книгою з великої літери, книгою-потрясінням сміливо можна назвати роман українського письменника Мирослава Дочинця «Вічник. Сповідь на перевалі духу». Це твори, від яких важко відірватися, адже все в них постає рідним: земля, люди, історія, філософія життя... Назва книги – символічна: Вічник – шлях до досконалості душі. Твір дає наснагу та віру в себе, вчить, як протистояти злій долі і не втратити надії на краще.

Прочитання цих книг стане широким кроком до вдосконалення та збагачення досвіду. У багатьох художніх творах ми знаходимо відповіді на потрібні нам питання. Сюжет будь-якого твору виконує повчальну функцію, проливає світло на вічні проблеми. Приємної вам мандрівки сторінками книг!

Інна ГУДЗЮК

ДУМКА

ОСТРОГ – РАЙ ДЛЯ СТУДЕНТА:
«ЗА» І «ПРОТИ»

Згідно з останнім переписом населення, що проводився у 2007 році, в Острозі проживає 15 202 жителі. Серед них 2 000 студентів стаціонарної форми навчання і ще понад 500 студентів-заочників. Тобто близько 17% від загальної кількості острожан становлять студенти. Тому варто проаналізувати, наскільки комфортним для них є місто Острог.

ПРОЖИВАННЯ

Перше, з чим має справу студент, це пошук житла. Більшість із нас знаходить своє «місце під сонцем» у гуртожитках. Соціологічна група у складі Ольги Гуртовенко, Вікторії Таран, Юлії Мініч і Наталії Середюк провела дослідження, щоб з'ясувати якість умов проживання: чим студенти задоволені та що б вони хотіли змінити. Об'єктом було обрано гуртожиток № 7 Національного університету "Острозька академія".

У межах цього дослідження методом анкетування було опитано 50 респондентів, з них 33 особи жіночої статі та 17 – чоловічої. Результати дослідження показали, що більшість респондентів вважають ціну за проживання у гуртожитку (125 гривень) цілком виправданою. І хоча існують деякі негативні чинники, однак це компенсується доброзичливими взаєминами з вахтерами й дружньою атмосферою серед жителів гуртожитку. Тому соціологічній групі вдалося чітко виділити плюси й мінуси такого житла.

Часто студентам не вистачає місць у гуртожитку. Тоді вони змушені орендувати приватну квартиру або кімнату. Загалом ціна орендованого житла в м. Острозі сьогодні коливається в межах 250-450 гривень, залежно від умов і кількості співмешканців. Містечко старе, тому в ньому мало багатоповерхівок, а приватні будинки переважно старі й інколи не виправдовують ціну.

Можна порівняти умови проживання у квартирі вартістю 350 гривень у м. Острозі та м. Луцьку. Студентка другого курсу Національного університету "Острозька академія" Вікторія Таран ділиться своїми спогадами: «Звичайно, умови проживання у різних квартирах різні. Я жила в приватному будинку разом із власниками. Окрім мене, в них орендували житло ще три студентки. Ми мешкали по двоє в одній кімнаті. Хоча відстань від житла до навчального закладу була невеликою, проте умови проживання не були на належному рівні. Особливо порушувалися гігієнічні норми на кухні й у ванній кімнаті. Я вважаю, що ціна у розмірі 350-ти гривень не є виправданою. Також виникали проблеми в стосунках із власниками будинку. Вони користувалися моїми речами». А студентка четвертого курсу Західноєвропейського національного університету імені Лесі Українки Мирослава Приймачук зауважує: «Я сплачую за оренду кімнати 350 гривень, але ціна, як на мене, є цілком прийнятною. Навіть віддаленість від університету компенсується хорошими умовами. Кімнату ми орендуємо вдвох із подругою. Мешкаємо разом із власницею. Санітарні умови дуже хороші, постійний доступ до кухні та ванної кімнати. Приємним бонусом ще є і смачні борщі господині будинку».

Можна підсумувати, що в Острозі важко відразу знайти приватну квартиру з хорошими умовами й доступною ціною. Часто для власників виручені в такий спосіб гроші є основним доходом, тому й ціни не відповідають умовам.

ТРАНСПОРТ

Оскільки студенти дуже динамічні, то важливу роль у забезпеченні комфорту їх проживання відіграє пересування містом. В Острозі це питання є справді актуальним,

адже система громадських перевезень налагоджена погано. Маршрутне таксі по місту вартістю 2 гривні проїжджає з періодичністю 1 раз у 25 хвилин. Його умови змушують бажати кращого, а у віддалених райони Острога навіть воно не потрапляє. Студенти часто користуються проїжджими маршрутками або ж пересуваються пішки. І тут знову виникає проблема – острозькі тротуари. Вони вже давно потребують капітального ремонту і змушують студенток забути про підбори.

Проте в Острозі дуже добре функціонують приватні таксі, яких є досить багато. Ціна перевезення по місту є сталою – 15 гривень. Вона порівняно доступна, і тому студенти часто користуються їх послугами.

Якщо по місту студенти не мають змоги зручно і дешево пересуватись, то це компенсується наявністю маршрутних таксі, які здійснюють експрес-перевезення з Острога до найближчих обласних центрів – Хмельницького, Рівного, Луцька, Ковеля та Тернополя. Таким чином, студенти кожних вихідних мають змогу комфортно дістатись до дому за вигідною ціною (на 5 гривень менше від звичайної).

ПЕРСПЕКТИВА ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ

Кожен студент ще під час навчання починає шукати для себе можливість застосувати здобуті знання на практиці. Саме тоді розміри Острога знову дають про себе знати. Студентам важко навіть знайти місце для проходження літньої практики, тому доводиться мігрувати на цей час до іншого міста. Це змушує адаптуватися не лише до нового колективу, а й до нових умов проживання. Також це вимагає додаткових фінансових витрат.

Інколи на допомогу студентам у цих питаннях приходять їх альма-матер. Щороку

в НаУОА проходять практику десятки студентів і часто залишаються працювати після отримання диплома. Понад 50% працівників академії є її випускниками. Але всі не можуть залишитися, бо середній вік викладацького складу вже сьогодні не перевищує 35 років.

Також академія дає можливість студентам брати участь у різних обмінних програмах, стажуваннях із можливістю постійного працевлаштування за кордоном. Для цього створюються всі умови – курси для покращення володіння іноземними мовами, велика кількість наукової літератури та ін.

Загалом Острог має багато переваг, але й чимало недоліків. Зазвичай студентам тут комфортно навчатися, але вони не бачать перспектив розвитку та не бажують залишатися на постійне проживання. Шкода, що це містечко стає лише проміжним етапом у їхньому житті. Бо студенти шукають впевненості й стабільності в більш розвинених містах. Для того, щоб Острог зажив новим життям, необхідно зробити деякі реформи. Варто почати з найелементарнішого – ремонту доріг, зведення сучасних будівель, розширення ринку праці та запровадження пільг для молодих сімей. Саме тоді старовинне місто Острог отримає шанс знову опинитися на піку свого розквіту. Тим паче, що у місті можна розвинути туристичну сферу. Місцевій владі варто задуматися...

Наталія СЕРЕДЮК

Психологія

«МИ ЛЮБИМО НЕ ЛЮДИНУ, А СЕБЕ В НІЙ»

Часто чуємо фразу: «Кохання – це просто хімічні реакції у мозку». Чи справді це так? А що таке дружба? Звідки вона береться?

Останнім часом дуже популярним стало слово «симпатія». Хтось комусь симпатизує. Здається, все просто: симпатія – це тоді, коли ти до людини привітний і доброзичливий. Фактично, ми завжди розуміємо, що ми симпатизуємо тій чи іншій людині, однак дуже рідко усвідомлюємо, чому. Симпатія є, своєрідним, першим кроком у побудові стосунків – бо ж навряд чи ви захочете, наприклад, дружити з людиною, яка вам не подобається.

Наступним кроком у цьому «ланцюжку почуттів» є прихильність. Прихильність дуже схожа на взаємну симпатію. Вона вже більшою мірою виражається в діях, аніж у невизначених емоціях.

Із прихильності часто може вирости дружба. Певно, ніхто не може згадати конкретного моменту, в який народилася його дружба з тією чи іншою людиною. Дружба – це взаємодія між людьми. Коли люди дружать, то потребують близького спілкування одне з одним, вони отримують від цього задоволення. Що важливо – не лише отримують, а й очікують.

Тут хочеться згадати про почуття образи. Навряд чи ми ображаємося на тих людей, які нам далекі, на незнайомих чи тих, до яких погано ставимося. До них може змінюватися ставлення, підкріплюватися неприязнь. Як зазначала М.Семенова, «образити може тільки близька людина». Бо ж із чого виникає образа? Із очікувань.

Ми чекаємо, щоб наші друзі поводитися певним чином. Це такі критерії дружби: вірність, готовність допомогти тощо. Образа на людину виникає тоді, коли вона не виправдовує наших очікувань. Думаю, мало хто не помічав, що часто ми ображаємося заледве не на те, що інші не вміють читати наших думок.

Але це ліричний відступ...

Чи цікавило вас коли-небудь питання про те, чому люди дружать між собою? Тут можна говорити про поняття екзистенційні, але, гадаю, не варто. Зазвичай, однією з причин дружби вважають брак соціальної підтримки. Друзі й подруги потрібні для того, щоб підтримати, послівчувати, зрозуміти, дати пораду. Іще одна з причин – спільні інтереси, заняття тощо. Приклади такої дружби знайти дуже просто: коли дружать між собою одногрупники, хлопці з однієї футбольної команди. Відсутність інформації та матеріальної підтримки також визнається можливою причиною дружби. Така собі угода виходить.

Дуже цікаво, що популярнішою серед дівчат і жінок є дружба через потребу у соціальній підтримці. Натомість серед чоловіків більш поширеною є дружба через спільні інтереси.

Кохання... Чи не найбільш бажане й оспіване почуття. Що ми зазвичай вкладаємо у це слово? Для, так би мовити, уточнення термінології, пропоную тут розмежувати два поняття – закоханість і любов. Так буде простіше.

Ти ідеш коридорами академії і бачиш його... Він дивиться пронизливо на тебе, ледь усміхається і каже «привіт»... При цьому легоенько, майже невідчутно торкається твоєї руки та йде далі... А тобі вже здається, що у твоєму тілі поселилися дуже активні метелики. За спиною виростають невагомні крильця, які піднімають тебе над поверхнею буденності та нестримно несуть твої думки в бік мрій про нього...

Думаю, кожна знає, що це таке. Чесно кажучи, поняття не маю, про що у подібному стані думають хлопці і чи так само себе почувують. Та все ж... Це схоже на перші кроки до закоханості.

Далі, якщо все взаємно та добре, відбувається начебто повне занурення людей у це почуття й одне в одного. «Немає мене, є тільки ми» – красномовна ілюстрація. Коли хлопець і дівчина захоплені почуттям закоханості, вони хочуть постійно бути разом, необхідність розлуки хоч на невеликий проміжок часу сприймається заледве не фізичним болем.

Колись читала, що закоханість може максимально тривати 18 місяців чи то 3 роки – по-різному говорять. Далі гормональні вибухи чи то ті ж самі «хімічні реакції у мозку» згасають, і закоханість зникає.

Е. Фромм казав у свій час, що закоханість часто стає першим кроком до любові, однак не обов'язково ним є.

Звісно, кожен має уявлення про те, що

таке любов. Хоча б розмите, неформальне у слова. Бо всі ми любимо наших батьків, братів і сестер, друзів, себе. Що ж таке любов до особи протилежної статі?

Любов повинна характеризуватися трьома важливими ознаками: інтимністю, пристрасністю та відповідальністю. Інтимність тут визначається як здатність до дуже глибокого обміну переживаннями, відвертості й емоційної близькості. Пристрасть – як гаряче бажання бути разом. Відповідальність може мислитися у різних аспектах: публічне оголошення стосунків, весілля.

Із цих трьох обов'язкових ознак дружба включає в себе інтимність і відповідальність. Натомість закоханість – пристрасність, а відповідальність та інтимність не є обов'язковими елементами.

«Ми любимо не людину, а себе в ній» (Р. Стернберг). Він зазначав, що любов виникає тоді, коли ми починаємо ототожнювати себе з іншою людиною і любити її як себе. Складно, можливо, трохи дивно. Але хто знає, наскільки це правдиво.

Видається, ніби закоханість нам дарується як така собі «демо-версія» – тимчасово, щоб ми могли спробувати, що це таке – бути з іншою людиною. Натомість любов може бути повною версією програми, якщо так можна сказати. Напрошується відомий з інтернет-кола жарт про те, що «повна версія доступна тільки після реєстрації». Однак тут не зовсім про це

йдеться. А про те, що любов виникає тоді, коли, усвідомлюючи недоліки одне одного, дві людини вирішують, попри все, будувати стосунки.

Звісно, все написане вище не варто сприймати однозначно. Найприємніші та найсильніші почуття, певно, є і найскладнішими. Пропоную коротенький тест на те, як поєднуються характер ваш і вашого коханого (чи коханої).

Не варто сприймати його результати надто серйозно. Можливо, ви просто матимете можливість краще пізнати одне одного.

Вам і вашому партнерові пропонується 16 тверджень, на кожне з яких ви можете відповісти так: «правильно для мене» (2 бали), «буває по-різному» (1 бал), «неправильно для мене» (0 балів).

1. Для мене простіше запитати дорогу в перехожих, ніж шукати її у схемі.
2. Я люблю вибирати і купувати квіти.
3. Мені подобаються знайомства, які можуть бути корисними для мене.
4. На мою думку, краще діяти, ніж роздумувати.
5. Мене дратує неохайний почерк чи недбало виконана робота.
6. На мою думку, краще зміна горя і радощів, ніж одноманітне життя.
7. Думаю, що немає нічого такого, про що не можна було б розповісти близькій людині.
8. Я вважаю, якщо у людини є доброта і такт, значить, є найголовніше.
9. Мені подобається пожартувати над тим, хто здається не дуже розумним.
10. Я люблю лижні прогулянки на довгу дистанцію.
11. Думаю, що людина, яка не вміє соlidно триматися, навряд чи наділена великим розумом.
12. На мою думку, чиста совість важливіша, ніж матеріальні вигоди.
13. Гадаю, якщо з людьми поводитися м'яко, вони втрачають почуття відповідальності.
14. У жі мені необхідні вишуканість і різноманітність.
15. Мені важливо, що про мене думають близькі, а думка решти мене хвилює мало.
16. Мені подобається обговорювати прочитану книгу, переглянутий фільм.

Наступний крок – це обробка результатів:

- поррахуйте суму балів за «парними» висловлюваннями (2, 4, 6 ...);
- окремо поррахуйте свою суму балів за «непарними» (1,3, 5 ...);
- поррахуйте суму балів за «парними» і «непарними» висловлюваннями на основі відповідей вашого обранця;
- зіставте свою «парну» суму з аналогічною сумою «парних» висловлювань вашого обранця і запишіть різницю між цими числами (позначте її як М);
- точно так само зіставте «непарні» суми обох партнерів і запишіть різницю (К).

Продовження на наступній сторінці

Закінчення, початок на попередній сторінці

І тепер – найцікавіше. Результати:

Значення М	Значення К	Відповіді
від 0 до 5	від 0 до 5	Ви гармонійна пара та схожі характерами.
	від 6 до 10	Ви гармонійна пара і непогано доповнюєте один одного характерами.
	11 і вище	Ви гармонійна пара, але вам не уникнути суперечок через відмінності у характерах, тут необхідним є терпіння та бажання зрозуміти один одного.
від 6 до 10	від 0 до 5	У вас можливі певні труднощі у взаєминах, але їх легко подолати, якщо мати бажання і терпіння.
	від 6 до 10	Труднощі можна подолати, але лише з часом.
	11 і вище	Труднощі можуть мати затяжний характер.
11 і вище	від 0 до 5	Ви різні люди, але можете швидко дійти згоди.
	від 6 до 10	Ви складна пара, але надію дає ваша взаємна доповнюваність у поглядах і інтересах.
	11 і вище	Ви складна пара.

Хочеться ще раз наголосити: не сприймайте результати цього тесту вкрай серйозно! Ваша любов у будь-якому випадку принесе вам щастя. Для цього треба трішки зусиль, розуміння і бажання.

Наталія ГОДУНОК

ЖИТИ ЗДОРОВО

МИСТЕЦТВО САМОВДОСКОНАЛЕННЯ ЮРІЙ АВДІЄВСЬКИЙ: «ЙОГА – ЦЕ СТИЛЬ ЖИТТЯ ТА СВІТОГЛЯДУ, НЕВІД'ЄМНА ЧАСТИНА МОГО Я»

Що таке йога? Можливо, це просто різновид гімнастики? А може це релігія? Що може дати йога?

Йога – це всього-на-всього 4 букви, в яких прихована філософія Індії, спокій, баланс, рівновага. Це сукупність різних духовних і фізичних практик, мистецтво самовдосконалення. Передусім, йога вдосконалює тіло. Виконуючи різні пози йоги (асани), людина поліпшує фізичне та психічне здоров'я і стає сильнішою. Мета йоги – досягнення так званого стану «звільнення» – нирвани, або мокші.

В останні десятиліття йога отримала широке поширення, стала популярною в багатьох країнах світу. Що робить йогу такою привабливою для багатьох людей? Це не отримані в результаті практик сенсаційні результати, а здоровий спосіб життя, поліпшення, відновлення та гармонізація природних процесів в організмі людини. Щобільше, йога допомагає людині розвиватися духовно.

ТРОХИ ТЕОРІЇ

Почнемо із хатхи-йоги. Це влада над тілом і фізичною природою людини. Правильне осягнення хатхи-йоги зміцнює здоров'я та продовжує життя, надає нові сили й можливості. Основна мета хатхи – здорове тіло, яке не заважає духовному зростанню людини.

Задля вивчення правильного способу життя чудово підійде ще один різновид йоги – карма-йога. Найвища мета карма-йоги – навчити людину відпрацювати карму шляхом правильного ставлення до людей і правильного поведіння у всіх життєвих ситуаціях.

Кожен карма-йог чудово знає одну з головних істин традиції йоги: хочеш змінити свою долю – зміни себе.

Практика карма-йоги включає в себе роботу з енергетичною структурою людини. Тіло є дзеркалом людської душі, і саме в цій енергетичній структурі зберігається ін-

формація про минулі життя людини, що впливає на наступне життя.

Санскритський термін джняна-йога означає «знання». Джняна-йога веде людину до істини через зміну її знань стосовно самої себе й навколишнього середовища. Ця йога звільняє людський розум від ілюзорної картини світу та спрямовує його до істинного знання, відкриваючи закони Всесвіту. Основним об'єктом практики джняна-йоги є ментальне тіло людини. Найвища мета – досягнення стану просвітлення.

Бхакті-йога – йога релігійного шляху. Саме цей напрям йоги вчить людину культурі стосунків із Богом. Основними завданнями є: богопізнання; правильна віра; мистецтво молитви; трансформація негативних емоцій і почуттів у позитивні; нирвана.

Предметом практики бхакті-йоги є астральне тіло (тобто тіло емоцій), оскільки саме емоції та почуття є одним із головних аспектів, що прив'язують людину до землі.

Саме цей різновид йоги може проявлятися як віддане служіння Богу, Гуру (як представника Бога) і всім живим істотам. У практику входять робота над внутрішніми якостями характеру, медитація, очищення свідомості та співмантра.

ПРАКТИЧНІ ПОРАДИ ВІД ПРОФЕСІОНАЛА

Юрій Авдієвський – студент Острозької академії, який займається йогою і навчає цьому всіх охочих. Він вирішив займатися йогою тому, що завжди мріяв про бойові мистецтва, а для цього виду спорту спершу треба опанувати своє тіло.

Юрій стверджує, що завдяки регулярним тренуванням він може бачити дрібниці, які інші люди пропускають повз, і використовувати ці речі для того, щоб досягати своїх цілей.

А це дуже допомагає в навчанні. Як зазначає Юрій: «Можна зробити й одну асану чи вправу, і це матиме ефект цілого заняття. Йога – це стиль життя та світогляду, невід'ємна частина мого Я».

СТАРТ

Для занять йоги краще підбирати зручний одяг. Він має бути вироблений із натуральних тканин, вільним, зручним, щоб не відволікав від головного процесу пізнання.

Починати потрібно з маленького. Не треба намагатися осягнути одразу все – це неможливо. До занять варто підходити свідомо, із повною готовністю працювати та проникати в теорію. Пропускати заняття не варто, адже кожне тренування – це вивчення нового елемента. Без базових і відпрацьованих знань буде важко крокувати до наступного рівня.

НАОСТАНОК

Старанне відвідування та пізнання цієї філософії подарує спокій. Відчуття гармонії між зовнішнім і внутрішнім. Крім того, ви отримаєте прекрасне, підтягнуте тіло та чудово розвинуті м'язи.

Як і в будь-якій справі, у йозі старанність і відданість – запорука успіху.

Анастасія ЛАВРІНЧУК

📌 **ТЕРИТОРІЯ ЦІКАВИНОК**

ЗГАДАЙМО ПРО РЕЦЕПТИ ПРЕДКІВ

Чи знаєте ви, що за рік на Землі виготовляється й використовується 1 823 160 тонн мила? Без цього незамінного елемента щоденного побуту не може прожити практично жодна людина. Проте мало кому відомо, що мило існувало ще в 2800 року до нашої ери, про що свідчать описи технології виготовлення цього засобу особистої гігієни – на глиняних табличках Месопотамії. Згадував про нього, дякуючи галлам за такий чудовий винахід, і римський письменник Пліній, що жив і творив у I столітті нашої ери. А під час розкопок Помпеїв виявили невеликий завод, де варили мило для всього міста.

Жителів колишнього СРСР не здивує тим фактом, що чудове мило можна виготовити і вдома, адже в минулі десятиліття дефіцитів було винайдено чимало альтернатив необхідним продуктам. Зараз полиці крамниць і супермаркетів вражають своєю різноманітністю. Покупцям пропонується мило тверде, мило рідке, мило у вигляді гелю, мильні кульки або «бомбочки» з використанням екзотичних речовин, що, начебто, здатні творити чудеса для шкіри. Проте у вік панування синтетики та хімічних складових навіть при такому величезному виборі ми не завжди впевнені в якості продукції. А тому українські господині інтенсивно відроджують традиції домашнього миловаріння. Та й процес цей став значно простішим, аніж у радянський час. Зараз у нагоді можуть стати

різноманітні ефірні олії та рослинні масла, натуральні пом'якшувальні й оберігаючі інгредієнти, які можна придбати в кожній аптеці, в той час як наші бабусі використовували для миловаріння тільки основні компоненти — жир, масло та луг.

Є два способи виготовлення мила — «гарячий» та «холодний». При масовому виробництві застосовують спосіб «гарячого варіння», оскільки режим високої температурної обробки прискорює процес виготовлення мила. «Холодний» спосіб дає можливість зберегти корисні властивості рослинних та ефірних олій, лікарських рослин. Так, Роман Збудівський-Бенц разом із дружиною розпочали виготовляти натуральне мило для себе. Проте вже через деякий час їхньою продукцією зацікавились найближчі друзі й родичі, а тому сім'я заснувала власний магазин, де можна придбати найрізноманітніше мило з натуральних складників. Наразі в цьому магазині можна придбати 14 сортів мила.

Нині широкого розповсюдження набули інтернет-сайти, де можна замовити всі необхідні компоненти для миловаріння, знайти цікаві рецепти та обмінятися досвідом. Наприклад, щоб зробити мило під назвою «Мед з мигдалем» знадобиться 50 г мильної основи (білого кольору), 5 мл олії какао, 15 мл міцного настою ромашки, 3 мл мигдалевої олії, 1 мл меду, 3 краплі ефірної олії кедр. Мильну основу треба розтопити на водяній бані (можна в мікрохвильо-

вій печі) й додати олії какао, мигдалю, мед, настій ромашки, ретельно все перемішати. В охолоджену суміш додати ефірну олію кедр. Залити у формочки й почекати, доки мило затвердне. Таким милом можна користуватися впродовж місяця. Поріза-

ні шматочки кладуть у прохолодне сухе місце – мило ручної роботи зберігається не довше року, оскільки з часом натуральні компоненти втрачають свої властивості.

Юлія ЯРУЧИК

📌 **СТУДЕНТСЬКІ ПРОЕКТИ**

ELSA ЗАПРОШУЄ ДО СПІВПРАЦІ

ELSA (The European Law Students' Association) – це міжнародна, незалежна, неполітична та неприбуткова організація, що об'єднує студентів-правників і молодих юристів, які зацікавлені в науковому й особистому вдосконаленні.

Сьогодні вона є однією з найбільших незалежних студентських організацій. ELSA представлена у більше ніж 300 правничих факультетах у 41 країні Європи. Членами цієї організації є 35 000 студентів і молодих юристів.

ELSA була заснована 4 травня 1981 року у Відні студентами з Польщі, Австрії, Угорщини та Західної Німеччини. Головна ідея створення такої організації – поширення міжнародних контактів і взаєморозу-

міння між студентами-правниками з різних країн світу.

Бути членом такої глобальної організації – це не лише престижно, а й дуже корисно для майбутнього. Адже членство в ELSA – це потужний квиток у юридичну кар'єру.

Анастасія ЛАВРІНЧУК

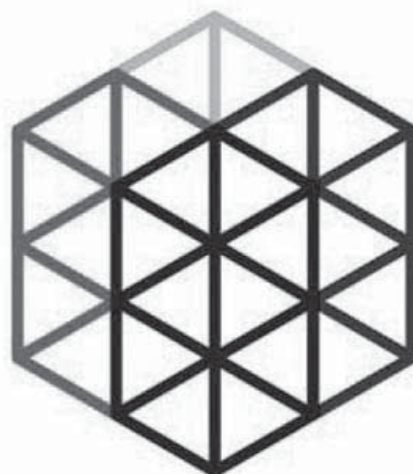
elsa

The European Law Students' Association
Ostroh

📌 **NOTA BENE**

GOOGLE ШУКАЄ ЮНИХ НАУКОВЦІВ, ЗДАТНИХ ЗМІНИТИ СВІТ

Корпорація «Google» оголосила про прийом заявок на участь у науковому конкурсі Google Science Fair 2013 року. Усі охочі повинні зареєструватися на відповідному сайті компанії не пізніше 30 квітня і представити власні наукові, медичні й економічні проекти або просто цікаві ідеї, що здатні змінити світ.

Google
Science
Fair 2013

Учасники повинні виконати складний експеримент, провести записи й оформити висновок.

Переможців визначить журі, що складається з видатних учених і лауреатів Нобелівської премії.

Найкращі отримують грошову винагороду, поїздку на Галапагоські острови та можливість співпрацювати з «Google». Журі також визначить проект, здатний зробити особливий внесок у розвиток наук.

Крім цього, журнал «Scientific American» заснував спеціальний приз «Наука в дії», володарем якого стане автор проекту.

Конкурс проводиться втретє, у 2011 і 2012 році в ньому взяли участь тисячі людей. Учасники представили проекти з очищення води, діагностичні апарати з визначення онкологічних захворювань на ранніх стадіях, досягнення у галузі комп'ютерного програмування.

АКТУАЛЬНО

У НОГУ З ТРЕНДАМИ

Незабаром усе навкруги зануриться у життєрадісні зелені барви й аромати цвіту заворожуватимуть кожного. Ця пора року, напевне, несе у собі найбільше позитиву і натхнення у порівнянні з іншими. Адже саме вона пробуджує природу від сніжно-білого холодного зимового сну, навіює романтичний настрій і, крім того, дозволяє залишити теплий одяг у шафі до наступного сезону і перейти на яскравіші та сміливіші кольорові гами. На останньому аспекті хотілось би особливо наголосити. Модники і модниці вже давно відшукують нові тренди весни 2013, а відомі модельєри і дизайнери наввипередки диктують новомодні віяння цього сезону. Тож «Острозька Академія» вирішила і собі стати так званим «модним експертом» і запропонувати кожному йти в ногу з новими трендами, оновивши весняний гардероб.

Оскільки представниці слабкої статі все ж більше звертають увагу на моду, ніж чоловіча половина людства, то справедливіше буде розпочати екскурсію подіумом цього сезону з перших.

Отож, вишукана елегантність у поєднанні з привабливою жіночністю – це основна зброя жінок цієї весни. Дизайнери прагнуть передусім виокремити природну красу кожної жінки, а тому радять не переборщити із яскравими кольорами чи аксесуарами. Надавати перевагу варто спокійним пастельним тонам: відтінкам зеленого, бежевого, блакитного, рожевого, коралового чи лимонного. Модними також будуть різноманітні принти з природними мотивами, елементи етнічних і класичних малюнків. На своїх модних показах (Ukrainian Fashion Week весна-літо 2013) дизайнери використовували атлас, шовк, шифон, рідше льон, бавовну та трикотаж. Ще з минулого сезону продовжують

залишатися в тренді вкорочені штани та комбінезони, а також не втратили популярність металеві та шкіряні елементи в одязі. Крім того, не варто забувати про таку славнозвісну довжину максі. Сміливо одягайте сукні до п'ят, але зауважте, що класичні моделі потрібно обирати довжиною до колін. Варто також зазначити, що перевіреним часом стиль ретро не виходить з моди вже декілька сезонів; це можна простежити у багатьох показах українських кутюр'є.

Щодо силуетів, то тут визначеного стилю немає. Одні стилісти рекомендують легкі форми без чітких ліній, асиметрію. На противагу їм постають чіткі геометричні образи, зокрема приталені сукні-футляри. Тож якщо обирати діловий офіційний стиль, то неодмінно акцентувати увагу на чіткій лінії плечей і талії.

«Опоненти» пастельної кольорової гами пропагують моду у холодних червоних, тьмяно-оранжевих чи теракотових тонах. Таким чином вони ігнорують легку ніжну романтичну тематику і надають образу «важкості».

Не менш важливими деталями довершеного цілісного образу жінки завжди були і є аксесуари. Цьогоріч дизайнери практично відмовились від них, зауваживши, що треба обирати щось одне: масивні прикраси на шії, руках або вухах. Подібна ситуація і зі взуттям, образи яких займали другорядне місце на модних показах. Стилiсти в основному поєднували модні тренди одягу з однотонними туфлями-човниками, босоніжками на високих каблуках чи платформах.

Наприкінці минулого року під час Ukrainian Fashion Week одна із відомих дизайнерів Вікторія Гресь одягла своїх моделей у майже невагоме вбрання з шовку, мережива й атласу. Вона надає перевагу невігладливому крою та простому силуету. На весну-літо 2013 року Гресь радить обирати одяг ніжних пастельних кольорів бежевого, персикового, жовтого чи синього. Довжину дизайнера обрала від

колiна до середини гомілки, а також не виключає довжину міді. Цієї весни Вікторія Гресь радить представницям прекрасної статі обирати спідниці-олівці з мереживним оздобленням, які можна одягати разом з легкими блузами. З аксесуарами не варто перебільшувати, обирати сумки з натуральних тканин, а взуття – у пастельних тонах.

Взагалі багато дизайнерів цієї весни радять жінкам робити акцент на талії. Це можна зробити за рахунок відповідного фасону, а також різноманітних поясів, зокрема широких.

Ще модним трендом весною будуть об'ємні спідниці і вільні брюки-чино, які підкреслюють талію. Останні можна сміливо розглядати як елемент ділового стилю. Новинкою стануть ділові моделі шортів з льону, а також шорти із високою талією. Актуальними будуть плаття з об'ємними рукавами або накладними кишнями. Цікаво, що повертається мода на малюнок у горошок. Такі плаття використовували у своїх показах Giorgio Armani та Chanel.

Цієї весни не потрібно забувати і про головні убори. На втіху модницям повертаються різноманітні капелюшки, особливо із вузькими краями. Кольорова гама така: коричневий, оливковий, бежевий та їхні відтінки. У моді також будуть і в'язані шапочки з ніжним мереживом.

Модні тренди для чоловіків продемонстрували у своїх показах дизайнери Сергій Смолін, Михайло Воронін. Перший пропонує чоловікам поєднати образ столичного денді та вуличного хлопця. Він komponує класичний низ з неформальним верхом. Воронін же акцентує увагу на літніх тканинах – льоні та бавовні, не забуваючи при цьому і про класичний атлас.

Тож тепер, озброївшись теорією моди на цю весну, ви можете сміливо практикувати й оновлювати свій гардероб!

Підготувала Ольга ШКРИБЛЯК

ФАКТИ СТВЕРДЖУЮТЬ

ХОЧЕШ ПОМОЛОДШАТИ? ВИВЧАЙ ІНОЗЕМНУ МОВУ

Найвикористовуваніша мова у світі — мандаринський діалект китайської.

♦ У мові індіанського племені чеппева налічується шість тисяч дієслівних форм.

♦ У мові ескімосів є близько 20 слів, що позначають різні види снігу.

♦ На Африканському континенті існує близько тисячі мов.

♦ У більшості мов світу слово «мама» починається з літери «м».

♦ Літера «о» — найдревніша та найпоширеніша. Вперше вона з'явилася в алфавіті фінікійців 1300 року до н. е. і з тих пір увійшла до 65 абеток світу без змін.

♦ У китайській мові ієрогліф, який означає «неприєм-

ність», зображений у вигляді двох жінок під одним дахом.

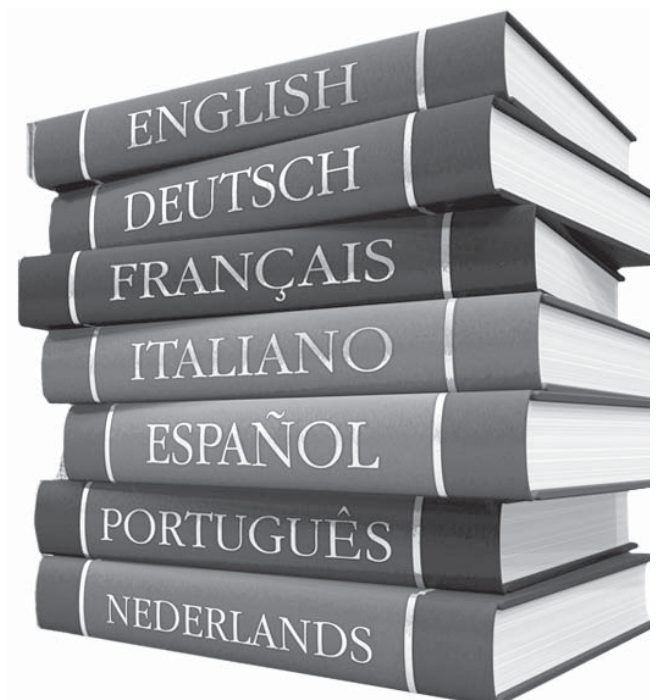
♦ У Папуа-Новій Гвінеї населення говорить більш ніж 700 мовами.

♦ Серед носіїв тональних мов (до таких належить, наприклад, китайська) спостерігається більший відсоток людей із абсолютним слухом.

♦ Учені довели, що вивчення іноземних мов «омолоджує» мозок людини на 10-15 років.

♦ Кількість живих мов скорочується зі швидкістю близько двох мов на місяць.

♦ Найбільша кількість слів-синонімів налічується в англійській мові.

«День»

міміт.єрра

АТОНАЛЬНИЙ ОРКЕСТР

АКТОРАМ

Продовження, початок читайте в попередньому номері (№ 4)

Згодом Таня покинула оркестр. Влаштувалася на роботу в музичну школу. Діти, з її слів, такі кумедні, що аж дивно. Це не заважало їй і далі часом приходити до мене, пити чай, сміятися з Грицьком, ніжитися й голубитися з Максимом, сперечатися з Тимуром. Та з часом візити все рідшали. Хтось із хлопців казав, що вона хоче їхати до Нової Зеландії на волонтерські роботи, доглядати тамтешніх тваринок. Максим теж почав десь пропадати з гітарою. І стало якось нудно: Тимур усе переписував і прослуховував записи, Грицько приходив з роботи, потягувався, випивав горнятко розчинної кави та йшов спати.

Коли Тимур поїхав додому на два тижні, в мені все пожвавилось. Виявилось, що Гриць теж допомагає Максимові з квартирниками. Планувався великий і грандіозний квартирник, на який мали з'їхатися деякі однокурсники та знайомі Максима і Грицька. Вони активно готували мене до цієї події, навіть туалет і ванну помили (а це взагалі рідкість!). На квартирник зібралось стільки людей, що навіть імпровізований сервіз із півлітрових банок почав доповнюватися літровими. Виступала велика кількість людей: читали поеми, співали естрадні пісні, цитували класичні твори, виконували акапелу, грала скрипка, баян, сопілка, дрімба, Максим виступав з гітарою, а співала біля нього якась дівчина, яку я бачила вперше. Насамкінець їхнього виступу прийшла Таня зі своєю флейтою і сіла скраю, сховалася за усіма. І усміхнено спостерігала за Максимом. Далі хлопець, що вів вечір, запропонував продовжити тему інструментів, і так уже сталося, що наступного дня запросили грати Таню. Як тільки вона піднесла до губ флейту, то це перестав бути просто квартирник, це перетворилося на щось дуже мистецьке... Після декількох нот Максим вийшов на кухню і запалив цигарку. Він ніколи не палив, принаймні я не бачила. А тут...

Коли Таня перестала грати, він просто оперся на одвірток і зачекав її. Дівчина акуратно склала інструмент у футляр, загорну-

ла шию в легкий шарф і вже збиралася йти, але ж тут стояв Максим. Вона похвалила його за організацію, він подякував, що вона відгукнулася на його електронний лист, вона сказала, що це її прощання, він – що шкодує, бо не може її попросити залишитися. «У тебе є радянські мультики, які я тобі шукала», – вони розійшлися. Не говорили прощальних слів. Усмішка сказала набагато більше.

Наступного дня приїхав Тимур. А мав приїхати тільки через декілька днів. Застав на моїй підлозі купу незнайомого народу, на кухні – гору немитого посуду. Десь від-

триту, як ти збираєшся грати на віолончелі та контрабасі?

– То збираюся не я, то є твоя мрія.

І справді, я чула їхні попередні розмови про каву: вона псує шлунок, закупорює артерії, є легким наркотиком, виводить з організму кальцій. Тимур завжди знаходив мільйон причин, щоб переконати когось у правильності своїх думок, навіть коли це було не так – перед кимось він своєї неправоти не визнавав. Ніколи.

Цього разу Максим виплутався. З погляду везіння – це було стовідсоткове попадання в ціль. Хлопець сам здивувався,

зварив суп. Усе здавалося безтурботним, допоки не пролунав дзвінок у двері. Там стояв сусід, який голосно розповідав про якийсь гучний концерт, який був чи не до ранку в мене.

Тимур пояснив, що він тільки приїхав і нічого не може сказати. Вибачився. Пішов на кухню. Помітив каву на газовій плиті, що застигла після ранкової кави Максима, а поруч брудну турку. Він вийшов на балкон, взяв там молоток. Подивився на турку. На молоток. На плитку. На акуратно складені півлітрові баночки, які мали помитися ввечері. Тимур вийшов на балкон з туркою і молотком. Після двох ударів турка вже не мала звичної для неї форми.

Максим прийшов через кілька годин опісля. Одрозу ж взявся за перемивання посуду. Тимур дочекався, поки той закінчить. Сховав колишню турку за спину і запитав про галас до ночі, на який скаржився сусід, який чув гітару... і поклав на стіл мідний зіжмаканий шматочок з ручкою. Максим промовчав.

– Ти будеш грати на віолончелі? – запитав Тимур.

– Ні. Я йду з оркестру.

Тимур пішов з кухні. Максим взяв до рук улюблену турку. Гірко зітхнув. Вийшов на балкон, подивився на краєвид зі словами: «Що ж ти тут бачила...». І пішов збирати речі. Грицько прийшов тільки коли майже все було складеним, ввечері, Максим хотів їхати нічним потягом, Грицько зголосився допомогти з речами. Останніми хлопець спакував Чебурашку і залишки турки. Взяв до рук футляр зі скрипкою, гітару в чохлі, наплічник на плечі і тайстру через голову.

Вони з Тимуром потисли один одному руки, і я більше Максима не бачила.

Тимур і Грицько жили ще місяць. Майже не розмовляли, рідко бачилися, і згодом залишили мене. Зараз я чекаю на нових орендарів. Але цей атональний оркестр не повториться, напевне, більше ніде і ніколи.

Софія АНЖЕЛЮК

звуку дверей прокинувся винуватець того всього дійства. Видумав якусь нісенітницю про те, що це всі його друзі, і він їх давно не бачив, тому скликав, поки є кілька вільних днів. З цими словами він заварював каву в турці, яку йому на День народження подарувала Таня.

– Через цю каву в тебе знову будуть трястися пальці, ти підсилюєш розвиток ар-

як саме йому це вдалося. Він за день розбудив і нагодував усіх друзів, заздалегідь всіх попередивши, що нічого вчора «не було». Грицькові було найважче, бо Тимур розпитував, чим вони тут займалися. Але і цьому бахурові не бракувало фантазії. До вечора Тимура залишили самого. Він не робив нічого конкретного, а тільки переглядав якісь фільми, читав Хемінгуей,

Науковий блог

www.naub.org.ua

аудиторія № 45

Інтерактив "Смарагдовий вечір"
Пн.-Чт. з 19:00 - 20:00
OA.EDU.UA:8000/LIVE
ostradio.com.ua

Увага конкурс!

МГО «Взаєморозуміння і толерантність» за підтримки представництва Фонду Гайнріха Бюлля в Україні оголошує Всеукраїнський конкурс наукових робіт молодих дослідників історії України. Тема конкурсу: «Жінки України у Другій світовій війні: історія, пам'ять, репрезентації». Мета конкурсу: залучення молодих дослідників до осмислення маловідомих сторінок історії у роки Другої світової війни. Троє переможців конкурсу будуть відзначені грошовою премією у розмірі 5 000 грн. Детальна інформація про конкурс на сайті фонду www.toleranz.org.ua.

Засновник:

ректорат Національного університету
"Острозька академія",
Братство спудеїв

Газету зареєстровано 1.09.1997

Вул. Семінарська, 2,
м. Острог, Рівненська обл.,
тел.: 2-34-96

Свідоцтво про реєстрацію:
серія РВ № 197

Редактор газети: Юлія Яручик
Коректор: Світлана Федорчук
Верстка газети: Катерина Олексійчук

Оригінал-макет підготовлено
в РВВ НаУОА

Видавець СПД Свиначук Р. В.
Свідоцтво РВ № 27 від 29 липня 2004 року,
пр. Незалежності, 151, м. Острог,
Рівненська обл., 35800, тел. 8 (067) 771-28-70

Наклад 500 примірників